Attenzione! errore di impaginazione

le cc. 5-8 vanno alle dopo la c. 24.

Non è compatibile al momento

smontare il [illegible] [illegible] ordinare [illegible]

26/1/87 [illegible]

CARMINA

Apposita Pasquillo An. M. D. XV.

¶ Vitali numini suo Antonio de Monte Card. Sanctæ Praxedis Vmbriæq; legato Marcellus Palonius Sacrum. D.

PAsquillo ædium tuarum & celeberrimo poetarum genio, Sacroꝶ môtium apex numeros hoc âno innumeros merito orphea refereti dicatos satq; supq; admirat⁹sum ubi tot & tâ diuersa ĩgenioꝶ dexteritate carmina breuissima hora luderêtur: quoꝶ multa obscœna & luci erant noxia, inepta aliqua ac tenuuia, quæ omnino enchiridio priuâda censui: digna autem phębo q̃ plurima & mediocria cætera, ad te Romanum Mecænatem, & non minus litterarum ac morum, q̃ ecclesiæ tutissimum cardinem do/mesticæ modo mitto/nec obiicias oro / si tuæ tâ eruditæ auri quid respondere non ualuerit/ multa quoniam (ut horum ipsorum animi ad maiora laudis stimulo accenderentur) inserui: sed hoc tantum lætare/quod florenti sapientissimi Leonis sæclo iam cælo aspirata/ad immoti etiam lapidis æternitatem tantorum uirorum ingenia te auspice conuertantur. Vale.

¶ Romæ Klen. Maii. M.D.XV.

¶ De Orpheo.

Dũ prior odryſiis caneret ſub mõtibus orpheus/
Obſtupuere lepus/linx/lupus/urſus/aper.
Quáto hũc cardineo melius ſub mõte canetem
Audit inexpleta ſanctior aure Leo.

¶ Ad Leonem.

Ornauit ſpecimen iam phæbi atlantiadoſq;
Noſtrum Paſq lum/reſpice quátus homo eſt.
Suauia nunc ornat rhodopei marmor ineptum
Vatis/plectra ſibi nobile danto decus.
Imperii uibrat faſces me iudice pæan:
Poſt hunc/mercurius ſuſcitat ecce genus.
Poſt hunc threicius cõſanguinitate ꝓpinquum/
Aurea ſic domini ſæcula tres redimunt.

¶ De Orpheo.

Threicium ſpreto quis uelit Arione uatem?
Cantor uterq; bonus: hic cythara: ille lyra.
Difficile eſt adeo cauſas aperire repoſtas
Iſte feras terrę flexerat: ille maris.

¶ Orpheus ad Apollinem.

Quod tibi contigerit parnaſus, phæbe ſupbis,
Et quod in umbroſo ſæpe helicone ſonas.
Aſt ego ſortitus montem, qui maior utroq; eſt.
Nec minor eſt ſacra religione tuis.
Aonios igitur celebrent tua carmina montes:
Hetruſcum reſonent ſed mea plectra meum.

¶ Orpheus.

Pasqllus fuerā laurens / nūc thracius Orpheus/
E tetrico lætus plectra lyramq; gero.
Quid causæ est quæris? sacro sub principe ridet
Saxa/feræ/uolucres/sydera/templa/dei.
Rident exangues sub tristia tartara manes/
Elysio sperant hoc duce sole frui.
Ipse uelut stygiis possum reuocare maritam
E tenebris: animas sic rapere iste Leo.

¶ De Pasquillo.

Tam bene Pasquillus duxit modulamine saxa/
Quod uel perpetuo saxeus ipse fuit.

¶ Orpheus.

Dum fera martigenæ ruerent in bella quirites
Sub boue/sub quercu/non fuit ulla quies.
In pretio quoniam clypeus fuit/ensis/& hasta:
Classica qui poterat stringere diues erat.
Nō mea tum sæuos mulcebant plectra Leones/
Nec lyricus flexit robora dura sonus.
Squallida pierides/non florea rura colebant/
Aonias nullus tunc sitiebat aquas.
Aurea sed postq̄ redierunt sæcla Leonis/
Pax redit/uirtus/ius/pietasq; simul.
Mars tremit in uinclis: charites iā glāde relicta/
Mellifluos fundunt aurea poma cibos.
Deposita feritate Leo/cum mitibus ursis
Pascit oues: tantum carmina nostra iuuant.
Vos igitur mecum superis date uota poetæ:

Serus ut hic repetat regna superna Leo.

¶ Pasquillus.

Trūcus/ iners/uilis/despectus/ inutile marmor/
Pasquillus uulgi fabula nuper eram.
Me modo calones/modo uertagus/atq; ueredi/
Mictitat alterius uerpa subinde pedes.
Nūc me spectasses hirci sub imagine/& ursi/
Cornigera interdum fronte timendus eram.
Sum modo mutatus/cū plectro barbiton orphi
Roma dedit:Saxum tempora sic uariant.
Credere quis posset? Pasquillo stata quot ānis/
Et sua festa dies/& sua sacra manent.
O sæclum insipiens/unde hæc furiosa phrenesis?
Sum lapis/& lapidem sic reuerenter habent.

¶ De Leone.

Possidet astra Leo/nostro uiret alter in orbe/
Vt ualet ille polo:sic ualet iste solo.
Ille colit cælum/lætum hic cū gentibus orbem/
Natus ab excelso sanguine nobilium.

¶ Orpheus.

Antiquas possum deducere montibus ornos/
Sistere fontis aquas/nauesq; per altā uolantes.
Æquora:& īmensos cantu subuertere montes.
Iratosq; etiam cythara mulcere Leones.

¶ Orpheus.

Quid quod tartareas sedes/ditemq; superbum/
Immanesq; meo placarim pectine manes?

Vmbrarumq; chaos: dũnec deducere ad auras
Euridicen ualui/ solum hoc concederet altus
Iuppiter/o/fateor felix mihi uita maneret.

¶ Ad Leonem.

Viue precor superum merito diuina propago/
Viue o pontificum gloria summa Leo.

¶ Orpheus.

Vixi/& ab aonio modulās modo mõte resurgo
Vitalis proprio iure/Leonis ope.
Quā bene sub gemino cantabo principe nāq;
Quod mea Calliope nõ dedit:n mihi dant.

¶ De Pasquillo.

Iuppiter ut terris colitur cæloq; potenti/
Vtq; hecate in stygiis est ueneratа uadis.
Sic pasquille tua coleris nũnc carmine Roma/
Carmina nunc iuuenes præmia digna ferunt.
Vt bene cunctorum celebrantur festa deorum:
Pasquillo sic est rite dicata dies.

¶ Ad Pasquillum.

Quā breuis est pasquille tibi tua gloria uates/
Quæ uix & solam continet ipsa diem.
Si campum floræ cythara munitus adires/
Atq; ibi tractares plectra beata palam.
Protinus occurret ueneranda occasio lucri:
Ditior hinc plusq̄/tu/phylomelus eris

¶ De Orpheo.

Ad ditem rhodopeius relapsa

Orpheus euridicę/doces amęnum
Transferre in teneros mares/amorem.
Inuenta ars quoniam/decus requirit:
Draucorum uenerantur/hanc figuram
Cætus nobilis.& sacrum:profecto
Aras prosequitur/rotans/ amęnas
Mox threissa dabit/nimis furentes
Matronas lacerum ora te ut relinquant/
Illæꝗ excrucient caput decorum
A quo fæmineum abnuente sexum
Exemplum capitur/fit atꝗ quisquis
Vatis threicii/sequax/& omnem
Inuenta uenerem uia reponit.
Ergo dilanient cito puellæ
Pædiconem auidæ priapi auari.

¶Pasquillus.

Calliopes cur ora gerā pasquillus alūni?
Roma tibi referā/quo breuius potero.
Vt quōdā ille lyra/& suaui modulamine uocis/
Adduxit montes/flumina/saxa/feras.
Sic ego cum dulci cythara hac/orphiꝗ figura
Duco lectorem carminis arte rudem.

¶Orphens.

Roma uale/uidi/puduit uidisse/ualete
Scurræ/elephas/meretrix/leno/cinede/lupi.
Arma/odia/insidiæ/raptus/periuria/furta/
Sacrilegi/incestus/impia Roma uale.

Ipse Leo stygiis si me reuocauit ab undis
Quid mirum? potuit si sua pellis idem
Theseus ętherias duce qua remeauit ad auras,
Ternaq; nec metuit monstra Leonis ope.
Iste tenet terras/orcum/mare/deniq; cælum.
O/uis non homini/nec data tanta deo.

¶Ad Pasquillum.

Sic lauri uiolęq; comā/& tua tempora circum
Semper eant/semper mel tibi in ore fiet.
Vera mihi Pasquille refer/cur thracius orpheus
Esse iuuat? dicam/mos mihi uera loqui.
Vidi ego nunc Romā genus oē adamare ferarū
Quod mea Roma probat me coluisse decet.
Hāc igitur faciem induxi/ut quū fama p orbem
Sparsa erit/accurrat quicquid in orbe feri est.

¶Orpheus.

Nuper in elysias resonabam carmine ualles/
Et docui stygio plectra placere Ioui.
At nunc Vitali resonans de monte/Leonem
Mulceo: nunc cælum/tunc acheronta trahēs.

¶Orpheus loquitur.

Exul eram: uox nulla mihi/nec corda tacenti
Adstabat cytharæ/cordaq; uoxq; redit.
Pulsus barbaricis iacui miserabilis oris
Italiam fugiens thracius en redeo.
En reuocat decimi expulsum me cura Leonis/

VERSI

Posti a Pasquino nel anno. M.D.XV.

¶ Ad Orpheum.
Orpheo haz nos saber
Qual infierno pena mas
Aquel do fueste atañer
O este donde ora estas
Pues de ally salio templada
Tu harpa syn ser que brada
Y aquy la hazen pedaços
Y te quiebran pies y braços
Desque la fiesta es passada.

¶ Orpheus loquitur.
Orpheo son cō mia squillāte lyra
Venuto son dal limbo del īferno
Como ciascū palese ogi mi mira
Fermato sonmi sopra el gran gouerno
Del placido Vital monte sincero
Perche sua possa regnara in eterno.
Giusto mi pue hormai chel mōte altiero
Ornato fussi de mei soni e/canti
Poi che de uerdi rami e/folto e/ intero.

A.

Lassi ciascuno hormai li amari pianti
Lassi ciaschun inuidia/guerra/e stenti
Et la insatiabil uoglia de giganti.
Conuerta in riso ognuno i suoi lamenti
Cõuerta ĩ festa, e gioco ognũ sua doglia
E tutti in pace, e/amor siate feruenti.
V si ciaschun secondo la mia uoglia
Laqual comãda el grã rector del mõte
Cõ uerde serto ognhõ ornar so spoglia
Perche lui de iustitia/e/un chiaro fonte
Ornando el colle suo preclaro, e/degno
Et placa ognũ con sua legiadra fronte.
Ponete adunque ognũ el uostro ĩgegno
Ad exaltare sua famosa tromba
Che per uirtu sacquista ogni alto regno.
Per tutto il nome/e/il suo ualor rimbõba
La Fama/la sua gloria alta/e/diuina
Con eternal memoria qui se impiõba
Ecco qui el monte che nel ciel confina
Et gia del mondo ogni gran portione
Como suggetta/alui sempre se inclina
Qual custod io e/dal summo Leone
Et per le ambe lor forze in ogni lato
Subiugarano el Maumettan dracone.
Hor si potra ben dir mondo beato
Florido: Ameno: & si felice, e/sancto
Poi che reducto in pace, e in aureo stato
Coprasi donq; ognun di aureo Manto

Et con uerde girlāde orni[illegible] chioma.
  Et sempre se dimori in festa, e/canto.
Hor ti ralegra triumphante Roma
  Che, i/tuoi monti uniti excelsi, e/ sancti
  Ti leuarāno dogni alpestra soma.
Chel grā Leon li adorna di Adamanti.

Sio son stato adirato gia tanti Anni
  Contra lhumana & uitiosa gente
  Ne fo cagion che alhora certamente
  Tēpo era pien di doglia & piē daffanni
Hor chel Leon ha ripreso isoi scanni
  Et lhonorata mia cetra potente
  Me monstraro tanto abundantemente
  Che recōpensaro ipassati damni.
Quanto felice ogniuno esser deue
  Che ha superato la dannosa furia
  Dela passata stagion tanto grieue
Hormai non e piu tempo a farmi iniuria
  Viuera lieto ogniun: perche non deue
  Sotto si gran signor esser penuria.

Fu ab eterno in nel diuin concepto:
  Oue/sempre riluce, in uera essentia
  Tutto il nostro operar: bono/o/demētia
  Produre/un che purgasse ogni difecto:
Marte: col fiero & foribondo aspecto.
  Visse tra noi, & fe mortal sentenzia

Di quei che eron ribelli alla potentia:
Et fu del uer/la experientia/effecto:
Possa da noi mortal licentia prese:
Et uenne apol:p dar silentio al grege:
Costui di Iano/il tēpio in terra stese:
Orpheo:con el Leon:chel tucto rege:
Col suo dolce sonar possa disciese.
per rinouar tra noi:la sancta lege:

ℭDe Orpheo.

Monti/fiere/torrenti/ocelli/e sassi/
Orpheo con suaue e/dolce lyra/
Al suo Vitale albergo inuoca/e tira
Poi che a pluton riuolse idrieto,i passi.
Et con lamēti atroci/afflitti/e/lassi/
Per la dilecta sua piange/e/sospira
Et q̄to i faccia ognū piu fermo il mira
Par che de uita,al tutto/hormai trapassi
Noue sacrati insieme/& aurei Monti,
Son le sue muse:infra doi laurei serti
Che grato/e/sol premiar le ornate frōti.
Venite almi poeti/e ognun conserti/
Poemi/cantilene/e/i carmi pronti.
Che de uostre uirtu qui harrete i merti.

ℭAd pasquillū.

Pasqui mi ho speta la tua uegnu
Per posser di a ti le mie raso
Ma adesstu bē me par che si un mēchio

Perche tua festa dur un di non piu.
Da bergam per parlart uegno.orsu
Odi lo me sermo:ma si se po
Non fa raso gia per quel tradito.
Lo qua si mha ficcat il nas in cu.
Guardemi fra Pasqui quant ho malagn:
Vn pecoro Bressan si mha feri
Con un coltel che mha passa li pagn
Et dis che lu le stat offes da mi.
Che di li toia col fiat el guadagn
Or ue patro quel che mo par a ti.

¶ Orpheo.

Chi non credessi che io antiquamente
Tirassi ad me le selue & glianimali
Et aprissi gli carceri infernali
Col suono & col mio canto oĩpotente
Creder lo po come uedi al presente
Che adduno qui li pazi & bestiali
Del populo/del uulgo & curiali
Questo e uero miraculo euidente
Creder lo po chi sa philosophia
Che come curre lupo alla carognia
Curre la gente stolta alla pascia
Non ue cõfonde o,sciocchi la uergogna
Ad starmi a torno.atorno tutta uia
Andateue ad menare la sampognia
Se non hauete rognia

Ve uēga/adcio che habiate altro da fare
Che de stare q scelati ad contemplare.

De Orpheo.

Oprato a orpheo cetra uersi & canti
Per mitigare el Cerbaro & Plutone
Et trar di fora alla horrenda presone
Quella p cui spargeo lachrime e piāti
Mai le soe rime & uersi for datanti
Che se mouesse ad tal suasione
Quel che fe ad Ceres mutar regione
Et li rendesse li amati sempianti
Fidato al son della Cethra canora
Se impetrar possa la lizadra sposa
Viene al Leō che tucto el mōdo adora
Questo le grocti oue Pluton se posa
Spezari si chę Eurrdice uien fora
Che potentia niscīuna allui sia ascosa

Orpheo.

Aime che son orpheo di doglia pieno
Che per mia trista sorte tolsi moglie
Credēdomi faciar tutte mie uoglie
Rimasi afflicto pel crudel ueneno/
Ogi tutto el mōdo e de mie fama pieno
Perch io sō cognosciuto a qste spoglie
E stomi allombra sotto a queste foglie
Sonando la mia lyra al ciel sereno
Ogni animal mi uienę ad ascoltare

Perho chel suon dela mia lyra degna
Spesso fa lun con laltro inamorare
Hor de poetizar ognun se ingegna
Che insino al cielo me par resonare
Sotto questa uital mia uita insegna
O casa alta e benigna
Che me reuiua apresso questa fonte
Viua con gloria la casa del monte.

¶ Ad Orpheo.

Orpheo segle uer quel chio ho inteso
Chal tuo placido son teco menaui
Gia imonti & scogli pōderosi & graui
Mēa hor marphorio e la guglia di peso
Se al son teneui ogni animale atteso
Tiene hor q̄sti frānoī che son piu braui
De lelephante & se tutti chiamaui
El caual laterano non tha inteso
Et se tu fai profession di Poeta
Et hai tanto concorso della gente
Perche non ce labbate di Gaetta
Se suoni & canti cosi dolcemente
Come e tua armonia tanto indiscreta
Che non inclini ad se giouan manente

¶ Ad Orpheo.

Si c hare fui mai rime, o dolci accenti
Della tua lyra, & sella e pur qual sole

Muoui quella armonia: de tue parole
Laqual soleua humiliar serpenti
Narra tu per pietade/i miei lamenti
Le pene mie/le mie lachrime sole
Che forza haresti anchor firmar el sole
non che far lachrimar gliocchi pungenti
Io son gia stancho ad tanto lamentarme
Con questa sorda mia/cha il cor di smalto
Et seguendo la uo de passo in passo
Orpheo con tue uirtu uogli placarme
Lei che uicina tua, chal primo assalto
Tu sasso/romperai sasso con sasso

FINIS.

Emendatio characterum.

In folio b	In.viii.diripié p diripu.
In.i.facie sarm: p serm.	e
In.iiii.marmor p nar.	In.ii.orpheus p orpeus
In.v.ludite pro ludire	Eadé pectine p pectiõe
c	In.iiii.uarias pro uer.
In.iii.liquores p lanq.	Eadé orphina p orpi.
In.v.euridicen pro eur.	In.v.martia pro mer.
d	In.vii.rerumq pro q̃
In.ii.canit pro cænit.	In.viii.quæ pro qui.
Eadem canet p canent.	

Et uult uitales ante manere lares.
Te ergo ẽ maior decim⁹ Leo: maior ab omni
Parte; homines pedibus subdit, & ore deos.

¶ De Orpheo.

Orpheus nõ bello mundũ sed carmine uicit,
Quo traxit montes, flumina, saxa, feras.
Sic Leo non armis orbẽ, modulamine uincit
Cantus, quo populos, oppida, regna trahit.
Indus iam sensit uocem, & gangetica tellus,
Quicquid & extremis partibus orbis erat.
Sarmaticus tanais, rapidiq; boristenis unde
Pontificis dulces obstupuere sonos.
Iã moskus ueniet, confracto & tartarus arcu,
Orphea iam magnũ iam dominũq; colet.
Accurret turcus, nullũ quem uincere ferrum,
Nec poterant multi perdomuisse duces.
Nunc supplex ueniet, diuo cantante Leone
Reddentur populis aurea sæcla suis.

¶ Ad Pasquillum.

Haud eqdẽ miror, cur tot tibi carmina dent.
Hortorum custos forte priapus ades.

Fortunæ sapientumq; negocium.

Tamq̃ indigentibus magis, ignauis
Fortuna fauet: quos modo illudit,
Irascitur quandoq;: irridet, iocatur.
Et imperat: optimos sapientesq; quosq;
Refugiens: qui ratione uiuunt/uagæq;

Reprimunt gressus: Ita rei
Memores, hos omni illa euitans
Studio, odio prosequitur: neq; uinculis
Vltro offerendum censet pedem: At
Vero illi ubi applicuisse dignoscunt
Hospitem: haud mittunt facile: &
Fugacem prudentiæ, cui aduersatur
Potissime, putant blanditiis alligandam:
Illam contineant diutius, impatientem moræ.

¶ Ad Orpheum.

Num te posse feras iterum pducere cantu?
Arboribus sensum nũ dare posse putas?
Insanis: satis est hominum si pectora mulces,
Vsq; adeo sensu sunt aliena suo.

¶ Ad Romam.

Tolle caput qd mæsta iaces regnante Leone?
Sit lætum pectus martia Roma tuum.
Orpheus elysiis uenit modo iussus ab aruis,
Vt fore non dubites prospera tibi.

¶ Ad Orpheum.

Pelion oebaliis tantum ni debet equorum.
Qui docuere pati tergora posse uiros.
Pelion haud tantũ tibi debet: at orbis amæna
Qui puerum ascendi posteriora doces.

¶ De Orpheo.

Threicio eloquiũ sociũ est, sunt lesbica plectra
Et socia: in duplum plus sed amica Venus.

¶ Pasquillus loquitur.
Montis presidio cytharam qui porto poeta
Nó iam femineas horreo ut ante manus.
Luce &.n.prima fueram u.lut ante: dolatum
Marmor ero,fixus ridiculusq; lapis.
¶ Marphorius ad Pasquillum.
Audio saxa lyra,montes,ac marmora ducis.
Sed me ne uexes,hic bene nam iaceo.
¶ Ad Phæbum.
Phæbe uale dudũ colit rhodopeius Orpheus
Ipse necas puerum.pro puero iste perit.
¶ Orpheus.
Orphe'hic ego sũ,cytharę modulamĩe plãtas
Pisces,saxa,feras,aspida,auesq; trahens.
¶ Ad Pasquillum.
Noīe quo memoré lapidé, uel numine uaté?
Nunc uates:marmor cras rediturus eris.
¶ Pasquillus.
Quã nũc gesto chelim dextra ne cernite, nãq;
Sub niueo nr̃o est inguine pulcra chelis.
¶ Ad Pasquillum.
Quid iuuat in mẽsa uitã deducere pompa?
Effluxo biduo uerteris in lapidem.
¶ Pasquillus.
Nũc sum,nũc nõ sũ, & sic ut Pasqllus amares
Viuere felici tempora nostra die.
¶ Orpheus.

Lassi ciascuno hormai li amari pianti
Lassi ciaschun inuidia, guerra, e stenti
Et la insatiabil uoglia de giganti.
Conuerta in riso ognuno i, soi lamenti
Cóuerta í festa, e gioco ognũ sua doglia
E tutti in pace, e/amor siate feruenti.
V si ciaschun secondo la mia uoglia
Laqual comãda el grá rector del móte
Có uerde serto ognhó ornar so spoglia
Perche lui de iustitia/e/un chiaro fonte
Ornando el colle suo preclaro, e/degno
Et placa ognũ con sua legiadra fronte.
Ponete adunque ognũ el uostro igegno
Ad exaltare sua famosa tromba
Che per uirtu sacquista ogni alto regno.
Per tutto il nome/e/il suo ualor rimbóba
La Fama/la sua gloria alta/e/diuina
Con eternal memoria qui se impióba
Ecco qui el monte che nel ciel confina
Et gia del mondo ogni gran portione
Como suggetta/a lui sempre se inclina
Qual custod io, e/dal summo Leone
Et per le ambe lor forze in ogni lato
Subiugarano el Maumettan dracone.
Hor si potra ben dir mondo beato
Florido: Ameno: & si felice, e/sancto
Poi che reducto in pace, e in aureo stato
Coprasi donq; ognun di aureo Manto

Et con uerde girlāde orni te [illegible] oma.
Et sempre se dimori in festa, e/canto.
Hor ti ralegra triumphante Roma
Che, i/tuoi monti uniti excelsi, e/ sancti
Ti leuarāno dogni alpestra soma.
Chel grā Leon li adorna di Adamanti.

Sio son stato adirato gia tanti Anni
Contra lhumana & uitiosa gente
Ne fo cagion che alhora certamente
Tēpo era pien di doglia & piē daffanni
Hor chel Leon ha ripreso isoi scanni
Et lhonorata mia cetra potente
Me monstraro tanto abundantemente
Che recōpensaro ipassati damni.
Quanto felice ogniuno esser deue
Che ha superato la damnosa furia
Dela passata stagion tanto grieue
Hormai nōn e piu tempo a farmi iniuria
Viuera lieto ogniun: perche non deue
Sotto si gran signor esser penuria.

Fu ab eterno in nel diuin concepto:
Oue/sempre riluce, in uera essentia
Tutto il nostro operar: bono/o/demētia
Produre/un che purgasse ogni defecto:
Marte: col fiero & foribondo aspecto.
Visse tra noi, & fe mortal sentenzia

Di quei che eron ribelli alla potentia:
Et fu del uer/la experientia/effecto:
Possa da noi mortal licentia prese:
Et uenne apol:p dar silentio al grege:
Costui di Iano/il tẽpio in terra stese:
Orpheo:con el Leon:chel tucto rege:
Col suo dolce sonar possa discíese.
per rinouar tra noi:la sancta lege:

¶De Orpheo.

Monti/fiere/torrenti/ocelli/e sassi/
Orpheo con suaue e/dolce lyra/
Al suo Vitale albergo inuoca/e tira
Poi che a pluton riuolse ídrieto,i passi.
Et con lamẽti atroci/afflitti/e/lassi/
Per la dilecta sua piange/e/sospira
Et q̃to í faccia ognũ piu fermo il mira
Par che de uita,al tutto/hormai trapassi
Noue sacrati insieme/& aurei Monti,
Son le sue muse:infra doi laurei serti
Che grato/e/sol premiar le ornate frõti.
Venite almi poeti/e ognun conserti/
Poemi/cantilene/e/i carmi pronti.
Che de uostre uirtu qui harrete i merti.

¶Ad pasquillũ.

Pasqui mi ho speta la tua uegnu
Per posser di a ti le mie raso
Ma adesstu bẽ me par che si un mẽchio

Perche tua festa dur un di non piu.
Da bergam per parlart uegno.orsu
Odi lo me sermo:ma si se po
Non fa raso gia per quel tradito.
Lo qua si mha ficcat il nas in cu.
Guardemi fra Pasqui quant ho malagn:
Vn pecoro Bressan si mha feri
Con un coltel che mha passa li pagn
Et dis che lu le stat offes da mi.
Che di li toia col fiat el guadagn
Or ue patro quel che mo par a ti.

¶ Orpheo.

Chi non credessi che io antiquamente
Tirassi ad me le selue & glianimali
Et aprissi gli carceri infernali
Col suono & col mio canto oīpotente
Creder lo po come uedi al presente
Che adduno qui li pazi & bestiali
Del populo/del uulgo & curiali
Questo e uero miraculo euidente
Creder lo po chi sa philosophia
Che come curre lupo alla carognia
Curre la gente stolta alla pascia
Non ue cōfonde o,sciocchi la uergogna
Ad starmi a torno.atorno tutta uia
Andateue ad menare la sampognia
Se non hauete rognia

Ve uēga/adcio che habiate altro da fare
Che de stare q scelati ad contemplare.

¶ De Orpheo.

Oprato a orpheo cetra uersi & canti
Per mitigare el Cerbaro & Plutone
Et trar di fora alla horrenda presone
Quella p cui spargeo lachrime e piāti
Mai le soe rime & uersi for datanti
Che se mouesse ad tal suasione
Quel che fe ad Ceres mutar regione
Et li rendesse li amati sempianti
Fidato al son della Cethra canora
Se impetrar possa la lizadra sposa
Viene al Leō che tucto el mōdo adora
Questo le grocti oue Pluton se posa
Spezar i si che Eurrdice uien fora
Che potentia nisciuna allui fia ascosa

¶ Orpheo.

Aime che son orpheo di doglia pieno
Che per mia trista sorte tolsi moglie
Credēdomi saciar tutte mie uoglie
Rimasi afflicto pel crudel ueneno
Ogi tutto el mōdo e de mie fama pieno
Perch io sō cognosciuto a q̄ste spoglie
E stomi allombra sotto a queste foglie
Sonando la mia lyra al ciel sereno
Ogni animal mi uiene ad ascoltare

Perho chel suon dela mia lyra degna
Spesso fa lun con laltro inamorare
Hor de poetizar ognun se ingegna
Che insino al cielo me par resonare
Sotto questa uital mia uita insegna
O casa alta e benigna
Che me reuiua apresso questa fonte
Viua con gloria la casa del monte.

¶ Ad Orpheo.

Orpheo segle uer quel chio ho inteso
Chal tuo placido son teco menaui
Gia imonti & scogli pôderosi & graui
Mêa hor marphorio e la guglia di peso
Se al son teneui ognianimale atteso
Tiene hor q̃sti franoi che son piu braui
De lelephante & se tutti chiamaui
El caual laterano non tha inteso
Et se tu fai profession di Poeta
Et hai tanto concorso della gente
Perche non ce labbate di Gaetta
Se suoni & canti cosi dolcemente
Come e tua armonia tanto indiscreta
Che non inclini ad se giouan manente

¶ Ad Orpheo.

Si c hare fui mai rime, o dolci accenti
Della tua lyra, & sella e pur qual sole

Muoui quella armonia: de tue parole
Laqual soleua humiliar serpenti
Narra tu per pietade/i miei lamenti
Le pene mie/le mie lachrime sole
Che forza harefti anchor firmar el sole
non che far lachrimar gliocchi pungenti
Io son gia stancho ad tanto lamentarme
Con questa sorda mia/cha il cor di smalto
Et seguendo la uo de passo in passo
Orpheo con tue uirtu uogli placarme
Lei che uicina tua, chal. primo assalto
Tu sasso/romperai sasso con sasso

FINIS.

ℂ Emendatio characterum.

In folio b
In.i.facie sarm: ꝓ serm.
In.iiii.marmor ꝓ nar.
In.v.ludite pro ludire

c

In.iii.liquores ꝓ lanq.
In.v.euridicen pro eur.

d

In.ii.canit pro cænit.
Eadem canet ꝓ canent.
In.viii.diripiē ꝓ diripu.

e

In.ii.orpheus ꝓ orpeus
Eadē pectine ꝓ pectiōe
In.iiii.uarias pro uer.
Eadē orphinā ꝓ orpi.
In.v.martia pro mer.
In.vii.rerumq pro q̃
In.viii.quæ pro qui.

Et uult nitales ante manere lares.
Te ergo ē maior decim⁹ Leo: maior ab omni
Parte; homines pedibus subdit, & ore deos.

De Orpheo.

Orpheus nō bello mundū sed carmine uicit;
Quo traxit montes, flumina, saxa, feras.
Sic Leo non armis orbē, modulamine uincit
Cantus, quo populos, oppida, regna trahit.
Indus iam sensit uocem, & gangetica tellus,
Quicquid & extremis partibus orbis erat.
Sarmaticus tanais, rapidiq; boristenis unde
Pontificis dulces obstupuere sonos.
Iā moskus ueniet, confracto & tartarus arcu,
Orphea iam magnū iam dominūq; colet.
Accurret turcus, nullū quem uincere ferrum,
Nec poterant multi perdomuisse duces.
Nunc supplex ueniet, diuo cantante Leone
Reddentur populis aurea sæcla suis.

Ad Pasquillum.

Haud eqdē miror, cur tot tibi carmina dent.
Hortorum custos forte priapus ades.

Fortunæ sapientumq; negocium.

Tamq̄ indigentibus magis, ignauis
Fortuna fauet: quos modo illudit,
Irascitur quandoq;: irridet, iocatur.
Et imperat: optimos sapientesq; quosq;
Refugiens: qui ratione uiuunt/uagæq;

Reprimunt gressus: Ita rei
Memores, hos omni illaceuitans
Studio, odio prosequitur: neq; uinculis
Vltro offerendum censet pedem: At
Vero illi ubi applicuisse dignoscunt
Hospitem: haud mittunt facile: &
Fugacem prudentiæ, cui aduersatur
Potissime, putant blanditiis alligandam:
Illam contineant diutius, impatientem moræ.

¶ Ad Orpheum.

Num te posse feras iterum pducere cantu?
Arboribus sensum nũ dare posse putas?
Insanis: satis est hominum si pectora mulces,
Vsq; adeo sensu sunt aliena s. o.

¶ Ad Romam.

Tolle caput qđ mæsta iaces regnante Leone?
Sit lætum pectus martia Roma tuum.
Orpheus elysiis uenit modo iussus ab aruis,
Vt fore non dubites prosperiora tibi.

¶ Ad Orpheum.

Pelion oebaliis tantum ni debet equorum.
Qui docuere pati tergora posse uiros.
Pelion haud tantũ tibi debet: at orbis amæna
Qui puerum ascendi posteriora doces.

¶ De Orpheo.

Threicio eloquiũ sociũ est, sunt lesbica plectra
Et socia: in duplum plus sed amica Venus.

¶ Pasquillus loquitur.

Montis presidio cytharam qui porto poeta
Nó iam fęmineas horreo ut ante manus.
Luce &.n.prima fueram u.lut ante: dolatum
Marmor ero, fixus ridiculusq; lapis.

¶ Marphorius ad Pasquillum.

Audio saxa lyra, montes, ac marmora ducis.
Sed me ne uexes, hic bene nam iaceo.

¶ Ad Phæbum.

Phæbe uale dudū colit rhodopeius Orpheus
Ipse necas puerum. pro puero iste perit.

¶ Orpheus.

Orphe? hic ego sū, cytharę modulamíe plátàs
Pisces, saxa, feras, aspida, auesq; trahens.

¶ Ad Pasquillum.

Noīe quo memorē lapidē, uel numine uatē?
Nunc uates: marmor cras rediturus eris.

¶ Pasquillus.

Quā nūc gesto chelim dextra ne cernite, nāq;
Sub niueo nr̄o est inguine pulcra chelis.

¶ Ad Pasquillum.

Quid iuuat in mēsa uitā deducere pompa?
Effluxo biduo uerteris in lapidem.

¶ Pasquillus.

Nūc sum, nūc nō sū, & sic ut Pasqllus amares
Viuere felici tempora nostra die.

¶ Orpheus.

Dedita delitiis tanto sub principe Roma
Me uocat, en ueni principis aura mei est.

¶ Ad Orpheum.

Tartara nunc subeas, diuini nanq; Leonis,
Imperio Eurid cen dis tibi restituet.

¶ Viator & Pasquillus.

Quid tibi cũ fidib' Pasqlle, & thracio Orpheo,
Marmor eras: uestes cur modo uatis habes:
Vt uatem credes tantum me uestibus esse.
Vt nutrit plures liuida Roma uiros.
Quid Leo, qd Syluę poscũt: qd saxa, qd ãnes?
Ne lateat uano Carmine uana trahi
Cur stas in platea? platea qa gloria constat.
Cur hac Mercurii luce? quod ipse furit.
Tempore q̃ longo Romę dicere poeta?
Exiguo: ut natum pessima turba placet.

¶ Pasquillus ad D.

Quod mihi des uestes, ea sit tua gloria presul:
Hæc quoniam solo stat mihi forma die.

¶ Ad Orpheum.

Es felix nimiũ nunc tu rhodopeius Orpheus;
Cum tibi dent superi munera grata Dei.
Dat tibi lęta parẽs fuluum turrita Leonem
Pallentes hederas; dat tibi Baccus ouans.
Porrexit phæbus cytharã fidibusq; canoris,
Ipsa Venus speciem tradidit alma tibi.
Immenso quis te nunc est felicior orbe,

Semideum quod te laudat utrunq; genus.

¶ De Pasquillo.

Cæus, & enchelad⁹ brõtes, steropesq; pyragmõ
Cacus: & horrẽdus mulciber, atq; [illegible]chinon.
Et scopuli, syrtes, & Scylla, rapaxq; caribdis,
Crudelis Scyron, uana chimera simul.
Portenta hęc cõiuncta, chaos tã turpe nequiret
Quam Pasqllus erit fingere, ueste carens.

¶ Pasquillo.

Miror. n. quid nam conducat stertere semper
Gliribus, haud paruo tempore dispar eris.

¶ Ad Orpheum.

Amissam Euridicẽ supis in faucibus Orpheu
Flebilibus dolui te gemuisse modis.
Nũc tibi proh q̃to deflẽdũ ẽ iustius Orpheu,
Coniuge prærepta dulcisonaq; cheli.
Ne ciconas timeas. crudelis curia non est,
Aonio feritas pressa Leone iacet.

¶ Ad Orpheum.

Inter bella, tubas, cædes canis ipse Lyramq;
Percutis: hoc sapere est ingenium Domini.

¶ Orpheus.

Pascite uos pecudes ad dulcia carmina, iussit:
Sic Leo, securæ tempora pacis agens.
Ludite uos pecudes ad plectra sonãtia, iussit:
Sic Leo nam tutum pastor ouile regit.
Errate hac illac pecudes p pascua læta,

Hæc peperit uobis ocia læta Leo.
Nullæ hic insidiæ, tũ nulla pericula, uitam
Tam Leo tranquillam cũ cythæredus agat.

¶ Ad Pasquillum.

Fama refert isaram per gallica rura uagãtem
In rhodani rapidis perdere nomen aquis.
Sic pasquille tui sortem tibi fata dederunt
Nominis: alterius numine nomen habes.
Nũc fieri alcides gestis, nũc cuspide mauors,
Nunc petaso fulctus nuncius astra petis.
Nũc cytharã cultus docto cũ carmine sumis,
Nunc puerum excultas frãgis inique nates.
Si tibi reddantur testes, mensuraq; penis,
Cyaneas poteris rumpere sæpe uias.
Vel faciẽ muta: aut pcul hinc discede, patet iã
Non tibi: sed castis uatibus iste locus.

¶ Pasquillus.

Cur me marmoreũ cernis mõ romula pubes
Narrabo breuibus nunc mea fata tibi.
Saxiferæ infelix aspexeram ora medusæ,
Quæ manibus ductor gessit abantiades.

¶ Orpheus.

Si quondã mouisse feras, syluasq; secutas
Miraris, dulci & carmine plectra lyræ.
Cur mõ nõ stupeas pecoris sine carmĩe & ipo
Absq; canore chelis si genus omne traho.

¶ Ad Orpheum.

Migrasses nostras uates tunc tutus in oras
Cum te threiciæ diripuere nurus.
Dic mihi cum passim liceat præstare puellis,
Quid pœnæ est teneros supposuisse mares.

Marphorius Pasquillo.

Threicii formam retines Pasquille sonantis,
Marphorii inuidia motus uterq; mei.
Nāq; hominum legio uexatos pollice neruos
Cernere quæq; potest, dū tua plectra moues.
Ast ego pressus humi iaceo cōtemptus ubiq;,
Cognitus haud pueris, haud minus ipse feris.

Orpheus.

Cur negor Euridicem diti extorsisse, fretūq;
Fixisse, atq; euros, flumina sæpe lyra.
Cū nūc e, saxo ut pecudes sistamq; traham q;
Romulidas, urbem, numina, sacra, feras.

Idem.

Olim lætabar cum saxa ferasq; trahebam:
Nunc homines lætor quod pecora efficio.

Orpheus.

Orpheus in terras claro si lapsus olympo
Sum modo, & Antoni tecta beata colo.
Siq; canit eius laudes mea plectra per orbem
In superis quondam sueta sonare Ioui.
Haud mior ē nob honor hic, nā numē uterq; ē
Primus & ille polo, primus & iste solo.

De Orpheo.

Tartara qui & terras potuit lenire canendo,
Ni mirũ est si nunc mulceat ille deum.

¶ Pasquillus.

Vix totidem formas habuit uertũnus, & ille
Qui pelagi incoluit littora carpathii.
Nã mõ neptũnus, mõ sum thymbreus apollo
Nũc mitrã & Bacchi cornua fronte gero.
Nunc harpe insignis fio tegeaticus ales,
Dantur sępe mihi tela trisulca Iouis.
Interdum odrysii Martis fera bella ministro,
Non nunq̃ alcides horrida monstra domo,
Deniq; diuorũ atq; hominum captare figuras
Cogor, & in cunctos se mea forma probat.
At nunc bistonius pecten, Syluęq; sequentes
Vt taceam/qui sim, Sat tibi signa dabunt.
Miror Roma tñ quod cum tibi cura priapi:
Numen non facias me tibi lampsaticum.

¶ Pasquillus.

Orphea sub Syluis fama est placasse ferarum
Omne genus toties saxa secuta Lyram.
Fluminaq;, & fontes; Vrsos, fuluosq; Leones
Cernere quos primũ Scęuola Roma dedit.
Vitali sub monte iterum patet oĩbus; unde
Threicius propria laude perenne sonat.
Antoni uirtus facit hoc: in monte canoro
Tranquille hic cantus audit, & ille canit.

¶ Ad Leonem.

Dũ cytharã tẽdit quõdã rhodopeius Orpheus,
Flexerat immites ad sua iura feras.
Huc lupus, huc posito uenit lepus ipse timore
Affuit et celeri concita cerua pede.
Hic posuit panther, posuit cubilia tygris,
Hic aper, hic uulpes, hic ferus ursus erat.
Præbuit humanis tum primum uocibus aures
Barrus, & ingenti qui furit ore Leo.
Flumina quid referam cursus oblita priores?
Planaq; dulcisonis æquora facta modis.
Attoniti montes, uenti, Syluæq; secutæ,
Quas uolucres cælũ, quod tenet unda pecus.
Traxerat hæc quondam docti facundia uatis,
Nec nõ excultæ fila canora Lyræ.
Tu tñ hunc solo cogis Leo maxime nutu,
Tendat ut ad sacros plectra sonora pedes.

¶ Orpheus.

Hærebã, & uerum orphea iã nõ me esse putabã:
Bruta at cũ spectent tot, scio me esse deum.

¶ Orpheus.

In uarias formas soleo emigrare quot annis,
Et nunc Mercurii, nunc Iouis ora gero.
Musicus hoc ego sum Vitalis munere in ãno:
Oblectem ut nostrum uoce lyraq; Iouem.

¶ Orpheus.

Magnus ego: sed maior adest Leo maximus iste
Qui reuocat, lænit me fouet, ornat, amat

¶ ¶ Pasquillus.

Qué facitis non sum, sed sum Pasquillus abite,
Et fugite hanc castam turba nephanda domũ.
Mẽbrosum qdcũq; cupis, pete Romule numẽ,
Et tandem morbo sic satiare tuo.
Pieridum cantus, Iurisq; peritus Apollo
Me iuuat, & doctos ipseq; doctus amo.
Tresq; simul iunctos ut conspicis incolo mõtes
Quorum præsidiis undiq; tutus ero.
Nã me parnasus, me helicon, me rupe cythæron
Substinet aonia, conspicuumq; facit.

¶ Orpheus.

Iungat amicitias nostris iam cantibus orbis,
Vrbibus & latiis defluat omne decus.
Tangere si potuit blando Lyra munere manes,
Anguicomasq; feras, Cerbereumq; canem.
Aurea si populis posuisti cordibus artes,
Non rude si pectus gentibus esse finis.
Vnica tecta uiris ueteres carpentibus escas
Suscipis, & populo das quoq; grata Remi.
Non in uota deos moueat rhodopeius heros
Vanos, sed uoti compleat arte fidem.
Aurea paciferis condat pia sæcula ramis
Attoniti pallas uertice nata Iouis.
Exuat anguicomos clypeos, horrentia pellat
Bella uiris, mundus rege Leone uiget.
Alta caballini moueat pro cuspide dona

Fontis, Apollineas fratris adaptet opes.
Sāguinolēta p̄mat populo nūc agmīa mauors,
Et iuuenum nutrix pax populosa fluat.
Quā bene sub gemino dn̄o nūc Roma triūphat,
Stat Leo, pro magno Calliopeq; satus.
Roma triumphales uigeas super inclita lauros,
Sub Ioue subq; Iouis fratre Leone micas.

¶ Ad Vates.

Thracius uates rediit, poetæ
Plaudite hic læti s pariter choreis,
Hic Lyræ et dulces Cytharæ canoris
Vocibus adsint.
Nam cupit uestras redimire frontes
Laurea doctas uiridi: simulq;
Tradet ultro castalii lanquores
Fontis amenos
Pellet et sæuos iaculis tyrannos,
At piis semper ducibus fauebit
Hosq; concordes faciet per orbem
Ordine miro.
Pacis almæ fœdera sancta ponat
Inter omnes cristicolas: diuq;
Permanebunt: pastor & unus uni
Fiet ouili.
Expertus diuum formas lusisse quot annis,
Inuentum est nullum religionis opus.
Vt bene cōsului uatem baraballā cacantem

Cantantem uolui dicere, ne uicium est.
Threicium subito mutatus in Orphea, nostrum
Et baraballeo cinctus honore caput.
Quã iuga, quã syluas, & quã uaga flumĩa fertur
Allexisse, Lyram hanc ipse ego subripui.
Et uaticani uicina palatia montis
Quæro: age qua possum tutius ire uia?

¶ Ad Pasquillum.

Mars modo cum fueris uates cũ clarus Apollo,
Atq; habeas semper nomina magna Deum.
Te nunq̃ cerno solitas excedere uires,
Sed magis, hoc turpe est, semper haberis inops.
Orphea te modo finxisti Pasquille fuisse
Cantante ut pulses tu baraballe Lyram.

¶ Orpheus.

Cædes, uulnera, raptus, arma, luctus,
Morbi, fulmina, terror, omne dirum,
Cædant: militibus parata uirtus,
Cælum, sydera, mater alma, cætus
Musarum, ueneres, amęna, saltus,
Succurrant, Cytharæ/canor Deorum,

¶ Idem.

Viuant gaudia montium/ferarum
Occumbat rapidum/nocens/iniquum/
Quicquid letiferum uides in orbe/
Vitali celebrante Sacra musis.

¶ Ad Pasquillum.

Ædifices Pasquille tibi nunc tecta colenti
Sub Ioue saxa trahens pectine threicio,
¶Pasquillus.
Quid nisi mutones estis collegia uatum?
Nam quæ uos deceant munera/Scurra rapit.
¶Pasquillo.
Cur non te fingi scurram Pasquille rogasti?
Orpheus esuries: quis nisi scurra satur.
¶Misticum ad Leonem.
Eia age summe Leo, cur altũ ducere somnum
Hoc potes imperio? te uigilare decet.
Euridicen flammis ardentem hiis eripe ditis,
Quam si non reuoces: tollere nemo potest.
Ergo age tu laxæ soluas modo uincula sponsæ,
Quam mihi si uelles reddere, iure potes.
¶Ad Euridicen.
Vt pater oĩpotens longæ tonat æthere summo,
Sic pater in terris nunc tonat iste Leo,
Summus uterq Deus ditis nã abducere abigne,
Euridiceq potest iste, sed ille magis.
¶Ad Leonem.
Tu decus ecclesiæ, fautor latiæq mineruæ,
Pax est ἑλληνων mistica græca rogant.
¶Ad Orpheum.
Quid tibi cum blanda testudine, qdue canora
Cum Syluas & lapidum moles qd inde lucri?
Quid montes tribuere tibi? quos traxeris ipse/

Quid tum q̄ moueas flumina, saxa, pecus.
Es pecus ipse ingens dominæ si pectora Romæ
Permulcere putas: tu nihil, archa placet.
Quis te tam solers imitari quærat? in auro
Spes quoniam tota est, nil parit ista chelis.

¶ Absit.

Absit, magna erit hoc anno penuria Bacchi,
Nec mirum, hic cantu guttur inane gerit.

¶ De Pasquillo.

Pasquillus fundit nullos si pectore cantus/
Nil mirum: duræ nunc mihi crede cacat.

¶ Orpheus.

Est Leo, sunt nostrę sub eodem monte camenæ,
O bene quam iunxit Iuppiter ecce Deos.

¶ Orpheus.

Flectere qui potui manes, & durius illis
Si quid erat: memet flectere non ualeo.

¶ De Pasquillo.

Currite nunc omnes quid statis? currite uates,
Portentum est, scandit nūc elephanta maro.

¶ Ad Pasquillum.

Orpheus in syluis fertur tenuisse canendo
Torrentes/quercus saxa/feras/uolucres.
Tu quoq; idē Pasqlle facis sed in urbe: qd ergo
Mirandum in syluis hoc, an in urbe magis.

¶ De Leone.

Aspice quid faciant iucundi principis artes,

Qui fuerat saxum, carmina grata canit.

¶ De Leone.

Tradiderat moriens uates mortalibus Orpheus
Pulsandam adiecta hac conditione Lyram.
Quod nullus moueat nisi docto pollice cordas
Orphei & carminibus qui putet esse parem.
Solus hic e, medicis generoso sanguine Cosmi
Ausus post dominum sollicitare chelim.
Audiit Elysiis thrax de penetralibus Orpheus,
Illam alium e, solito subripuisse loco.
Impiger ad superos neglecta coniuge uenit,
Noster ait cui uult cædere uocis honor?
Vt Cytharā ex humeris uidit pendere Leonis
Summi pontificis, hæc sacra uerba tulit.
Quā bene de sanctis digitis mea plectra mouent
Lætor post Orpheum iam Iouis esse Lyram.
Donauit me alia ut cernis, cyllenis heros:
Hæc ego Mercurii, tu mea plectra moue.
Doctrina & cantu sic delectabimus orbem,
Sic nostro arbitrio maximus orbis erit?

¶ Pasquillus.

Non mirum si uana loquor tot uerba poeta,
Hæc mei læta dies est mihi: cras taceo.

¶ Orpheus.

Quid dubitas me posse feras, rapidosq; Leones
Lænire, & montes Carmina nostra sequi.
Cum uideas nostri humanos dulcedine cantus

Tactos: qui latium sacraq; regna tenent.
Et uideas montem summo qui uertice uiuum
Præsidet huic plectro carminibusq; meis.

¶ Ad Pasquillum.

Non tibi tot laudes/non tot tibi dona derentur/
Vitalis dominus ni foret iste tuus.
Illi igitur debes donec tua fata supersunt/
Si secus/ecce iterum tu petra uilis eris.

¶ Orpheus.

Quid tibi uis? nostram quæ tam turbata quieté
Turba uenis: tremulus qs premit ossa tremor.
Orpheus hac ego sum iussu Iouis æditus urbe/
Pectine sum cunctis ferre coactus opem.
Ergo qđ paueas nihil est rabida ora Leonis:
Namq; iterum nostram substinet ille Lyram.
Pone metum/metuisse sat est/ferus ille furorem
Expulit/& rabiem deposuitq; suam.
Iam placidus placidos/mitis mitesq; fouebit/
Duris durus erit/sic leuibusq; leuis.
O bene quam blãdo subiecta es Roma Leoni/
Aptior in tanta quis foret urbe Deus.
Ergo age turba tuis iam desperata periclis/
Munere pro tanto da pia thura focis.
Ipse suos tantum ueni recitare triumphos/
Hæc data sunt nostræ pondera grata Lyræ.

¶ Pasquillus.

Inguina pedantum cũ tam tumefacta pauescã/

Parieti affixas cogor habere nates.
Sum lapis: & lapidem tentant supponere: de te
Quid facient, cui sunt mollia membra puer.

¶ Orpheus,

Olim magnus eram uates, nam uoce trahebam
Saxa, feras, syluas dulce sonante cheli.
At nunc me fictum saxo, & sine fine manentem
Versibus insequitur uirq; senexq; puer.
Heu timeo thracum rursus perferre furores
Carmina cum uideam non nisi ferre mares.

¶ Ad Leonem.

Saxea sit quamuis Pasquilli forma, placere
Et seruire studet moribus, & domino.
Dumq; tibi gratos cantus, ac barbita sensit,
Ad cantus cytharam tendit & ad numeros.
O q̃ grande tuum numen Leo: si tibi plaudent
Ne dum uiui homines, sed rudis iste lapis.

¶ Orpheus.

Innumeras saturne pater te principe laudes,
Cuncta fouens mundi rettulit iste globus.
Inde propinqua tuæ tenuit uestigia gentis,
Sub Ioue perspicuo tramite nata cohors.
Tunc mea ciuiles meruere poemata plausus:
Tum licuit querulam sollicitare chelim.
Inter apros, interq; lupos, auidosq; Leones
Semper eram, cytharæ clarus in arte meæ.
Chaonias quercus, deducere montibus ornos

Tartara qui & terras potuit lenire canendo,
Ni mirũ est si nunc mulceat ille deum.

¶ Pasquillus.

Vix totidem formas habuit uertũnus, & ille
Qui pelagi incoluit littora carpathii.
Nã mõ neptũnus, mõ sum thymbreus apollo
Nũc mitrã & Bacchi cornua fronte gero.
Nunc harpe insignis fio tegeaticus ales,
Dantur sępe mihi tela trisulca Iouis.
Interdum odrysii Martis fera bella ministro
Non nunq̃ alcides horrida monstra domo,
Deniq; diuo℞ atq; hominum captare figuras
Cogor, & in cunctos se mea forma probat.
At nunc bistonius pecten, Syluęq; sequentes
Vt taceam/qui sim, Sat tibi signa dabunt.
Miror Romę tñ quod cum tibi cura priapi
Numen non facias mę tibi lampsaticum.

¶ Pasquillus.

Orphea sub Syluis fama est placasse ferarum
Omne genus toties saxa secuta Lyram.
Fluminaq;, & fontes, Vrsos, fuluosq; Leones
Cernere quos primũ Scęuola Roma dedit.
Vitali sub monte iterum patet oĩbus; unde
Threicius propria laude perenne sonat.
Antoni uirtus facit hoc: in monte canoro
Tranquille hic cantus audit, & ille canit.

¶ Ad Leonem.

Dũ cytharã tẽdit quõdã rhodopeius Orpheus,
Flexerat immites ad sua iura feras.
Huc lupus, huc posito uenit lepus ipse timore
Affuit et celeri concita cerua pede.
Hic posuit panther, posuit cubilia tygris,
Hic aper, hic uulpes, hic ferus ursus erat.
Præbuit humanis tum primum uocibus aures
Barrus, & ingenti qui furit ore Leo.
Flumina quid referam cursus oblita priores?
Planaq; dulcisonis æquora facta modis.
Attoniti montes, uenti, Syluæq; secutæ,
Quas uolucres cælũ, quod tenet unda pecus.
Traxerat hæc quondam docti facundia uatis,
Nec nõ excultæ fila canora Lyræ.
Tu tñ hunc solo cogis Leo maxime nutu,
Tendat ut ad sacros plectra sonora pedes.

¶Orpheus.

Hærebã, & uerum orphea iã nõ me esse putabã:
Bruta at cũ spectent tot, scio me esse deum.

¶Orpheus.

In uarias formas soleo emigrare quot annis,
Et nunc Mercurii, nunc Iouis ora gero.
Musicus hoc ego sum Vitalis munere in ãno:
Oblectem ut nostrum uoce lyraq; Iouem.

¶Orpheus.

Magnus ego: sed maior adest Leo maximus iste
Qui reuocat, lænit me fouet, ornat, amat

¶ ¶ Pasquillus.

Qué facitis non sum, sed sum Pasquillus abite,
Et fugite hanc castam turba nephanda domũ.
Mébrosum qdcũq; cupis, pete Romule numé,
Et tandem morbo sic satiare tuo.
Pieridum cantus, Iurisq; peritus Apollo
Me iuuat, & doctos ipseq; doctus amo.
Tresq; simul iunctos ut conspicis incolo mõtes
Quorum præsidiis undiq; tutus ero.
Nã me parnasus, me helicon, me rupe cythæron
Substinet aonia, conspicuumq; facit.

¶ Orpheus.

Iungat amicitias nostris iam cantibus orbis,
Vrbibus & latiis defluat omne decus.
Tangere si potuit blando Lyra munere manes,
Anguicomasq; feras, Cerbereumq; canem.
Aurea si populis posuisti cordibus artes,
Non rude si pectus gentibus esse finis.
Vnica tecta uiris ueteres carpentibus escas
Suscipis, & populo das quoq; grata Remi.
Non in uota deos moueat rhodopeius heros
Vanos, sed uoti compleat arte fidem.
Aurea paciferis condat pia sæcula ramis
Attoniti pallas uertice nata Iouis.
Exuat anguicomos clypeos, horrentia pellat
Bella uiris, mundus rege Leone uiget.
Alta caballini moueat pro cuspide dona

Fontis, Apollineas fratris adaptet opes.
Sãguinolẽta pmat populo nũc agmĩa mauors,
Et iuuenum nutrix pax populosa fluat.
Quã bene sub gemino dño nũc Roma triũphat,
Stat Leo, pro magno Calliopeq; satus.
Roma triumphales uigeas super inclita lauros,
Sub Ioue subq; Iouis fratre Leone micas.

¶ Ad Vates.

Thracius uates rediit, poetæ
Plaudite hic læti s pariter choreis,
Hic Lyræ et dulces Cytharæ canoris
Vocibus adsint.
Nam cupit uestras redimire frontes
Laurea doctas uiridi: simulq;
Tradet ultro castalii lanquores
Fontis amenos
Pellet et sæuos iaculis tyrannos,
At piis semper ducibus fauebit
Hosq; concordes faciet per orbem
Ordine miro.
Pacis almæ fædera sancta ponat
Inter omnes cristicolas: diuq;
Permanebunt: pastor & unus uni
Fiet ouili.
Expertus diuum formas lusisse quot annis,
Inuentum est nullum religionis opus.
Vt bene cõsului uatem baraballa cacantem

Cantantem uolui dicere, ne uicium est.
Threicium subito mutatus in Orphea, nostrum
Et baraballeo cinctus honore caput.
Quā iuga, quā syluas, & quā uaga flumīa fertur
Allexisse, Lyram hanc ipse ego subripui.
Et uaticani uicina palatia montis
Quæro: age qua possum tutius ire uia?

¶ Ad Pasquillum.

Mars modo cum fueris uates cū clarus Apollo,
Atq; habeas semper nomina magna Deum.
Te nunq̄ cerno solitas excedere uires,
Sed magis, hoc turpe est, semper haberis inops.
Orphea te modo finxisti Pasquille fuisse
Cantante ut pulses tu baraballe Lyram.

¶ Orpheus.

Cædes, uulnera, raptus, arma, luctus,
Morbi, fulmina, terror, omne dirum,
Cædant: militibus parata uirtus,
Cælum, sydera, mater alma, cætus
Musarum, ueneres, amęna, saltus,
Succurrant, Cytharæ/canor Deorum,

¶ Idem.

Viuant gaudia montium/ferarum
Occumbat rapidum/nocens/iniquum/
Quicquid letiferum uides in orbe/
Vitali celebrante Sacra musis.

¶ Ad Pasquillum.

Ædifices Pasquille tibi nunc tecta colenti
Sub Ioue saxa trahens pectine threicio,

¶Pasquillus.

Quid nisi mutones estis collegia uatum?
Nam quæ uos deceant munera/Scurra rapit.

¶Pasquillo.

Cur non te fingi scurram Pasquille rogasti?
Orpheus esuries: quis nisi scurra satur.

¶Misticum ad Leonem.

Eia age summe Leo, cur altū ducere somnum
Hoc potes imperio? te uigilare decet.
Euridicen flammis ardentem hiis eripe ditis,
Quam si non reuoces: tollere nemo potest.
Ergo age tu laxæ soluas modo uincula sponsæ,
Quam mihi si uelles reddere, iure potes.

¶Ad Euridicen.

Vt pater oīpotens longæ tonat æthere summo,
Sic pater in terris nunc tonat iste Leo,
Summus uterq; Deus ditis nā abducere abigne,
Euridiceq; potest iste, sed ille magis.

¶Ad Leonem.

Tu decus ecclesiæ, fautor latiæq; mineruæ,
Pax est ἑλλήνων mistica græca rogant.

¶Ad Orpheum.

Quid tibi cum blanda testudine, qdue canora
Cum Syluas & lapidum moles qd inde lucri?
Quid montes tribuere tibi? quos traxeris ipse/

Quid tum q̃ moueas flumina,saxa,pecus.
Es pecus ipse ingens dominæ si pectora Romæ
Permulcere putas:tu nihil,archa placet.
Quis te tam solers imitari quærat?in auro
Spes quoniam tota est,nil parit ista chelis.

¶ Absit.

Absit,magna erit hoc anno penuria Bacchi,
Nec mirum,hic cantu guttur inane gerit.

¶ De Pasquillo.

Pasquillus fundit nullos si pectore cantus/
Nil mirum:duræ nunc mihi crede cacat.

¶ Orpheus.

Est Leo,sunt nostræ sub eodem monte camenæ,
O bene quam iunxit Iuppiter ecce Deos.

¶ Orpheus.

Flectere qui potui manes,& durius illis
Si quid erat:memet flectere non ualeo.

¶ De Pasquillo.

Currite nunc omnes quid statis?currite uates,
Portentum est,scandit nũc elephanta maro.

¶ Ad Pasquillum.

Orpheus in syluis fertur tenuisse canendo
Torrentes/quercus saxa/feras/uolucres.
Tu quoq; idẽ Pasqlle facis sed in urbe:qd ergo
Mirandum in syluis hoc,an in urbe magis.

¶ De Leone.

Aspice quid faciant iucundi principis artes,

Qui fuerat saxum, carmina grata canit.

¶ De Leone.

Tradiderat moriens uates mortalibus Orpheus
Pulsandam adiecta hac conditione Lyram.
Quod nullus moueat nisi docto pollice cordas
Orphei & carminibus qui putet esse parem.
Solus hic e, medicis generoso sanguine Cosmi
Ausus post dominum sollicitare chelim.
Audiit Elysiis thrax de penetralibus Orpheus,
Illam alium e, solito subripuisse loco.
Impiger ad superos neglecta coniuge uenit,
Noster ait cui uult cædere uocis honor?
Vt Cytharā ex humeris uidit pendere Leonis
Summi pontificis, hæc sacra uerba tulit.
Quā bene de sanctis digitis mea plectra mouent
Lætor post Orpheum iam Iouis esse Lyram.
Donauit me alia ut cernis, cyllenis heros:
Hæc ego Mercurii, tu mea plectra moue.
Doctrina & cantu sic delectabimus orbem,
Sic nostro arbitrio maximus orbis erit?

¶ Pasquillus.

Non mirum si uana loquor tot uerba poeta,
Hæc mea læta dies est mihi: cras taceo.

¶ Orpheus.

Quid dubitas me posse feras, rapidosq; Leones
Lænire, & montes Carmina nostra sequi.
Cum uideas nostri humanos dulcedine cantus

Tactos: qui latium sacraq; regna tenent.
Et uideas montem summo qui uertice uiuum
Præsidet huic plectro carminibusq; meis.

¶ Ad Pasquillum.

Non tibi tot laudes/non tot tibi dona derentur/
Vitalis dominus ni foret iste tuus.
Illi igitur debes donec tua fata supersunt/
Si secus/ecce iterum tu petra uilis eris.

¶ Orpheus.

Quid tibi uis? nostram quæ tam turbata quieté
Turba uenis: tremulus qs premit ossa tremor.
Orpheus hac ego sum iussu Iouis æditus urbe/
Pectine sum cunctis ferre coactus opem.
Ergo qđ paueas nihil est rabida ora Leonis:
Namq; iterum nostram substinet ille Lyram.
Pone metum/metuisse sat est/ferus ille furorem
Expulit/& rabiem deposuitq; suam.
Iam placidus placidos/mitis mitesq; fouebit/
Duris durus erit/sic leuibusq; leuis.
O bene quam blãdo subiecta es Roma Leoni/
Aptior in tanta quis foret urbe Deus.
Ergo age turba tuis iam desperata periclis/
Munere pro tanto da pia thura focis.
Ipse suos tantum ueni recitare triumphos/
Hæc data sunt nostræ pondera grata Lyræ.

¶ Pasquillus.

Inguina pedantum cũ tam tumefacta pauescã/

Parieti affixas cogor habere nates.
Sum lapis: & lapidem tentant supponere: de te
Quid facient, cui sunt mollia membra puer.

¶ Orpheus,

Olim magnus eram uates, nam uoce trahebam
Saxa, feras, syluas dulce sonante cheli.
At nunc me fictum saxo, & sine fine manentem
Versibus insequitur uirq; senexq; puer.
Heu timeo thracum rursus perferre furores
Carmina cum uideam non nisi ferre mares.

¶ Ad Leonem.

Saxea sit quamuis Pasquilli forma, placere
Et seruire studet moribus, & domino.
Dumq; tibi gratos cantus, ac barbita sensit,
Ad cantus cytharam tendit & ad numeros.
O q̃ grande tuum numen Leo: si tibi plaudent
Ne dum uiui homines, sed rudis iste lapis.

¶ Orpheus.

Innumeras saturne pater te principe laudes,
Cuncta fouens mundi rettulit iste globus.
Inde propinqua tuæ tenuit uestigia gentis,
Sub Ioue perspicuo tramite nata cohors.
Tunc mea ciuiles meruere poemata plausus:
Tum licuit querulam sollicitare chelim.
Inter apros, interq; lupos, auidosq; Leones
Semper eram, cytharæ clarus in arte meæ.
Chaonias quercus, deducere montibus ornos

Audebam:& sonitu sistere ubiq; feras.
Sed truculenta meæ nondum matura; querelas
Intulit æternas, coniugis atra quies.
Sic agitat fortuna gradus, felicia mestis
Tempora temporibus quæ reuocare solet
Tartareos manes, stygiumq; charontis adiui
Flumen, ubi horrisonas concutit eurus aquas.
Sic flegetonteis reuocaui mestus ab undis
Euridicen: properæ quæ repetita mihi est.
Deniq; mortales summus noua sæcula princeps
Et dedit in terris lumen habere nouum.
Nam Leo terrificum placidus lænire fragorem
Cæpit, & horrendam ponere sęuitiem.
Hic modo pacifico firmabit in ordine mũdum
Clauigeri extollens aurea templa senis.
Viue diu felix præsul sanctissime: sisq;
Longius annoso uiuere dignus auo.

Ad Pasquillum.

Cum tradat nullus pangẽti carmina nummos,
Desidiam fugiens te mea musa canit.
Quod si mecænas ægræ sibi riserit unus,
Hunc Pasquille magis nostra thalia canent.
Quare urbi debes nimium, populoq; quirini,
Admittat nullum quod tibi amica uirum.

Ad Pasquillum.

Non mirum est faciem si tu/uel nomina uertis,
Ver quoniam sacrum uertere multa facit.

¶ Pasquillus.

Armigerum xersi non copia tanta: papyri
Quanta mihi, iamiam bibliopola ferar,

¶ Pasquillus.

Sum lapis, & tandem semel omni uestior anno.
Munificos dominos sic decet esse meos.
Inuide serue tibi dominus si talis adesset
Essent seruitio præmia digna tuo.

¶ Pasquillus.

Vt propriam noscat pubes incana figuram,
Et ne uana meæ narretur fabula sortis,
Vera canam, uero gaudet nam læta iuuentus,
Fataq; fortunasq; uiri, quo nomine dicar,
Cur durum in lapidem uersus prærupta periui
Æquora, cur iterum superas erectus ad oras
Lauder, & immoto lapidi feruentur honores?
Certatim præbent sublimia carmina uates.
Sum lycha cresc ẽtis quondã mestissimus hylli
Ductor: cui nunq̃ similis errauit in orbe.
Infelix ardens subito mandata referre,
Dum cupit alcides cænæo sacra parare
Vota Ioui, fusam nesseo sanguine uestem
Præfero: quã mittit coniux, capit inscius heros,
Induiturq;, mali uis it diffusa per artus
Herculeos, latæ uirus descendit ad ossa.
Lethiferam cum non posset rescindere uestem,
Feruidus hæc in me turbato reddidit ore

Impius infandæ mortis certissimus author,
Haud impune feres nostris contraria fatis.
Exuror: gelidis tu nunc morieris in undis.
Nec mora dicentem uerba excusantia pernix
Corripit alcides, liquidūq; per aera mittit.
In silices pendens artus lapidescit in auras
Exanguisq; metu, tandem consedit in undis
Euboici, humanæ seruans uestigia formæ.
Heu quoties pandas ceruici astare carinas
Conspexi, miseros nautas erroribus actos
Illisos scopulo, tenuemq; effundere uitam.
Atq; adeo cunctis iniecit fama timorem,
Vt nemo euboici ratibus temptare latebras
Auderet: magno donec neptune tridenti
Vertisti rigidi pergrandia robora saxi.
Quam primū euulsum sensi me, quærere terrā
Paulatim nitor: medioq; ex æquore lapsus
In siccam tandem felix appellor arenam.
Nūc me Roma tenet: forte miserata quot ānis
Turba pedagogū meritos instaurat honores.

¶Pasquillus.

Orphea nunc si petra refert, desiste uiator
Mirari: possunt me duce saxa loqui.

¶Pasquillus.

Quod pingor fingorq; quotānis, ne graue sit, nā
Quæq; dies uestras sic uidet ire nurus.

¶Idem.

Si nõ sum uelut estis, habent mea põdera culpã,
Deucalion saxum uoluere non potuit.

¶ Idem.

Interius lapis est, extra color, an ne colorem
Et lapidem spectas, ut color, utq; lapis.

¶ Idem,

Qui lapidẽ spectas, quid uis tibi? dicere nũuis
Te lapidem? & quod mox proicies lapidem.

¶ Idem.

Dic puer unde cothurnix? an diuersa cothurnix
Luserat in campis, ludat at ista domi.

¶ Idem.

Audio cantatis: sed si male uiuitis, ut iam.
Polliceor surdis auribus esse Iouem.

¶ Idem.

Me miserum copista etiam mihi carmina figit,
Itq; regestali cinctus ab officio.

¶ Idem.

Prædico, in turba caueat sibi quisq; crumenæ,
Nolo ego propter me quem rapere, atq; rapi.

¶ Idem.

Cur asinus non fio? nequit me pingere pictor.
Fæmina uult grandem, uult puer exiguum.

¶ Idem.

Nõ hõ me melior Romæ ẽ: ego nil peto ab ullo
Non sum uerbosus, hic sedeo & taceo.

¶ Idem.

Gratia diis, & qui in saxũ me hoc sustulit altũ,
Si forem humi, quærerer mingere sæpe canes.
¶ Idem.
Pascua Pasquillum fecerunt, illum, eum, & istũ,
Ipsum, illum, istum & eũ pasco, repasco iocis.
¶ Idem.
Hoc ego uirtutis mihi uendico: millia mille
Hic meus infatuat: perterebratq; lapis.
¶ Idem.
Dicite pictori postq̃ me pinxit ad unguem,
Addat item geminos is mihi testiculos.
¶ Idem.
Carmina copistæ ne hic figite, ne ue pedantes:
Vos ite ad pueros, ille regesta petat.
¶ Idem.
Roma facis nimiũ, nimium tibi debeo: sed iam
Quæ mihi das, fratri des uolo marphorio.
¶ Idem.
Nõ plus obsecro amore dei tot carmia, nõ plus
Hoc est qua propter sum fui eroq; lapis.
¶ Idem.
Heus uos si forte isthic cum baraballe manẽtes,
Huc agite, ad nostram cantet uterq; lyram.
¶ Idem.
Quod post sæcula tot resurgit Orpheus,
Et plectro & fidibus cluet canonis,
Nil mirum. & baraballus hac eadem

Tempestate, poeta septicornis
Gestante est elephante laureatus.

¶ Idem.

Tépore quo melius superos inuiseret Orpheus?
Quá cũ hominũ princeps uitá agit, ut superi.

¶ Idem.

Hanc unam indulsit mea mi proserpina lucem:
Vt lyra per laudes nostra Leonis eat.

¶ Idem.

Roma uale, hic abeo ad castꝶ loca tuta rotũdũ,
Fæmina me rapuit: fæmina Roma uale.

¶ Ad Leonem.

Te duce Roma Leo ueteres celebrare triũphos
Dicitur: & superi tangere castra poli.
Ná sua cõdiderant, sua dii quoq; mænia seruant,
Vix timet incolumi Roma Leone iouem.

¶ Ad eundem.

Vana uenus periit, qđ mars est mersus í undis,
Quod pallas pollet, threiciusq; trahit.
Laus Leo sũma tibi est, nam te regnãte uidemus
Orphea cum musis pace habitare simul.

¶ Ad Pasquillum..

Cur pasquille noua redimitus ueste uideris?
Carmine te celebrat Roma superba suo.
Orpheus aspectu, pharetra crinitus apollo,
Sæpe tua forma bellua decipior.

¶ De Statua.

Nõ ego Pasquillus dicor, nõ thracius Orpheus:
Sed uocor a, multis o sine mente caput.

¶ Orpheus.

Sunt qui threicium uatem cecidisse putarunt,
Falluntur, modulans hic sedet, ecce uides.
Iam pridem cytharæ ducebam carmine mõtes,
Pendebantq; omnes ad mea metra feræ
Hoc ago: nec uatem cœpisti me hæbre lyramq;,
Atq; eadem gratos dat mea corda sonos.
Montibus insideo, circunstant ualle Leones
Vndiq;: non ursus, non elephantus abest.

¶ De Orpheo.

Si ferro & saxis thressæ feriere misellum:
Cur pueris iterum dirjpuendus adest.

¶ De Leone.

Orpheus Euridicen pacato dite redemit,
Melliflua manes flexerat ante cheli.
Hyppolitum stygiis inferni regis ab umbris,
Sponte coronides suscitat arte patris.
Et pater innumeris pæan non defuit ægris:
Tot quoq; chironis conualuere manu.
Arte machaonia potuerunt surgere quondam,
Detenta immenso membra dolore diu.
At noster medicus supero qui numen olympo
Præstat, & ingenti q̃ bene curat ope.
Vt modo quos cecini, cædant, cuicũq; procellæ
Sint animi, seu sint corporis, ille fouet,

Accurrit placidæ erumnis, mæstosq́ tumultus
Sedat, & ætheria pectora mulcet ope.
Pirithoum semel alcides e, faucibus orci
Eripuit, quoties hoc uelit ipse, facit.
Et quod nemo potest, æternæ gaudia uitæ
Confert auspiciis qui meruere suis.
Hæc sibi qsq́ petat, nã q̃ nec apollo, nec orpheus
Nec phæbo natus præbuit: iste dabit.

¶ De Orpheo.

Orphi de fidibus quicquid finxisse uetustas?
Dicitur ecce uides non caruisse fide.
Indicat hoc summi ceruix attenta Leonis
Cui constat cythara gratius esse nihil.

¶ Ad Pasquillum.

Deliras Pasquille lyræ si carmina iungas/
Diues eris solum si cytharedus eris.

¶ De Orpheo.

Quod sit threicius repente factus
Pasquillus fidicen/fide sonora
Qui saxa/atq́ feros trahat Leones.
Ne mirere: uigent reperta ubiq́
Vatis Orpheos/& benigna mater.

¶ Orpheus.

Ad nostram currunt animalia saxaq́ cythram/
Ad nostrum totus confluit orbis herum.

¶ Idem.

Cum suaues musæ/ac felicia tempora regnent/

Orphea Pasquillum iuppiter esse dedit.

¶ Idem.

Doctrina, & musæ/pax/uirtus/cũ modo regnét,
Orphea pasquillum cernere iure potes.

¶ Idem.

Orpheus euridicen sæuo reuocauit ab Orpheo/
Perdita sic uirtus nunc reuocata uiget.

¶ Pasquillus.

Q d'modo Pasqllus fueri, nũc thracius orpeus,
Quid mirum? nostris seruio temporibus.

¶ Pasquillus.

Qui cupis auulso carmen suspendere muro/
Exiguo propera tempore nudus ero.

¶ Ad Orpheum.

Respice qui cytharã pulsas/hæc regna ministrat
Quæ Leo magnanimus pontificumq; decus.
Nec te terrificet sæuorum hæc turba pedantum/
Sed romanorum grandia gesta canas.

¶ Ad Pasquillum.

Te mulcere feras/te cantu flectere manes
Crediderim/si non saxeus ipse fores.

¶ De Leone.

Quicquid fama canit syluas traxisse canorum
Orphea/& immites pectione & ore feras.
Falsa putes/nam uera loquor, sermone fuerunt
Oppida/uel mores/condita cana fides.
Sed modo quæ decimi seruantur iura Leonis

Traxerunt doctas ex helicone deas.

¶ Ad Orpheum.

Cantantem tenuisse feras te credimus Orpheu:
Cum lapis & saxum nunc quoq; idem facias.

¶ Idem.

Quod sic mite Leo cantātem respicit Orphea/
Non docuit cantus/non lyra/sed dominus.

¶ Orpeus.

Orphea me decimo repetit sub principe Roma
Orpheo quoniam munere docta tumet.

¶ Idem.

Montes/saxa/feras moui: me sola Leonis
Fama mouet/largo pectore/largo animo.

¶ De Orpheo.

Calliopes qui sacra colis/uel pythia cantas
Carmina, grandiloquis hunc uenerare modis.
Daelius huic genitor, nec nō doctissima mater
Calliope magni filia digna Iouis.
Quo pulsante chelim/pecudes/& dura sequunt
Saxa, lupi, tigres, brutaq; cuncta sonum.
Cardinei en iterum decus & tutela senatus
Hunc dedit ad uates posse redire suos.
Et Leo romanis quāuis nunc iura reponat/
Non dedignatus carmina docta sequi.

¶ De eodem.

Quid ualeant musae, qd lingua diserta poetae/
Hinc poteris uerae noscere/quisquis aues.

Ecce animat silices, asperrima robora flectit.
Flumina, aues sistit, pectora sæua domat.
Innumeros populos constanti pace gubernat,
Perpetuo summos uincit amore deos.
Qui iacuere diu, surgant hoc tempore uates,
Ingenio phæbus præmia digna dabit.

¶ De Pasquillo

Quam bene Pasquillus nobis monstrare uidet
Fortunæ uarias semper inesse uices.
Qui licet ad plectrũ nunc Orpheus oĩa ducat,
Cras tamen ut pridem marmore factus erit.

¶ Ad Orpheum.

Pone lyram: euridicen Orpheu si forte reposcis
Nam Romæ qui sis nil opus euridice.

¶ De quodam.

Dũ mendax orpina domus se cœlitus ortam
Iactat, & Orpheo se putat esse parem.
Pasquillus stygias ira tunc pergere ad umbras,
Vellet, & Orpheam frangere mox cytharam.

¶ Pasquillus.

Miraris uarias toties me sumere formas?
Nunc uir, nunc numen, postmodo dura si lex.
Vitalis uitam præstat: non uiuida sors est
Hic hominem, & uatem me facit, inde deum.

¶ Pasquillus.

Qui mõ marmore9, trũcus, sine numine, sordẽs
Quiq; frequens pueris nil nisi ludus eram.

En manus artificum ſpirantem fingere tendit,
Et mutilum membris condecorare nouis.
Sic leuis quacunq; uides/ſic numina diuum
Æquiparás:docet hoc carmine turba colens.
Nec ſatis id fuerat,dempto mihi nomine uatem
Orphea dixerunt:orphea quiſq; uocat.
Hæc dedit una dies:eadē breuis auferet hora:
Nec mirum/hos ludos martia Roma facit.

¶ De Paſquillo.

Quam petimus uellet faciem Paſqllus habere/
Orpheus illuſtri nomine dixit ero,
Roma uiris debet,debet magis illa Leoni/
Muneribus uates qui facit eſſe ſuis.

¶ Orpheus.

O q̃ ſæcula nunc beatiora/
Quam quæ me miſerum tulere quondam:
O q̃ pluribus orpheis referta.
Quos inter caput eſt meus Manentes/
O ſi non alio ſatus fuiſſem
Hoc q̃ tempore:quod bene eſt beatum/&
Felix:non mala turba fœminarum
Quæ nunc eſt bona turba fœminarum/
Me tanq̃ rabidæ lupæ necaſſent.
Et ſi forſitan hoc fuiſſet auſa
Quæ q̃ turpior & magis nephanda:I
Vidiſſes ſubito uirum cateruam/
Quæ diſcrimine liberaſſet omni

Sacris orphea deditum camænis.
O q̃ sæcula nunc beatiora.

¶ Ad Pasquillum.

Cum Pasqlle tibi renouetur forma quotannis/
Et referat uarios post decorata deos.
Mox erat illa lapis/cunctis ubi uisa: repente
Threicii uultus cæpit habere uiri.
Carmine qui syluas & saxa sequentia duxit
Flumina qui & riuos sistere fecit iter.
Quin etiam stygias ausus descendere ad undas/
Hoc fretus cantu/& dulce canente lyra.
Euridices manes qui uisere motus amore.
Descendit/superas possidet inde uias.
Dic age rũpe moras: quonam mutatus/& istam
Vnde refers faciem/palliolumq; recens.
Musarũ nũm potus aqua/libansq; labellis
Mutatur/formas inde referre potest.
Fecerat hoc magno q fulmina torquet olympo/
Alcmenæ amplexus dum cupit ille suæ.
Erras: nam rubrum fulget cui uertice tegmen
Aonio tribuit munus honore mihi.

¶ De Orpheo.

Quæris quid Orpheus hic canens sibi uelit?
Peritiorem consule.
Desunt sybillæ: non habemus augures/
Sortesq; non sunt delphicæ
Non iis opus/pasquillus ecce præditus.

Prudentia q̃ maxima/
Rerum q̃ clarus notione plurium:
Causasq; callens abditas.
Dic nr̃a quo disertiorem tempora
Nullum tulerunt obsecro,
Dic quando uincis phæbadas sapientia/
Orpheus quid hic sibi uelit.
Rudes hic olim perpoliuit:ac bonis
Ornauit homines moribus.
Palamq; ceu feras uagantes dulcibus
Modis in unum contulit.
Nunc messibus ab hinc mille centies redit
Ad nostra rursus clymata.
Priore peius ut reformet sæculum
Præsens,& imperitius.

¶ Idem.

Labanti prope iam latinitati
Ferri suppetias ratus necesse
Ad nostras uetus ille magnus orpheus
Auras a tenebris reuenit imis.

¶ Pasquillus.

Pasquillo mihi nomen erat/nunc orphea dicũt/
Et mihi nescio quis plectra lyramq; dedit.
Saxeus atq; silens quondam/nunc saxa ferasq;
Sollicito cantu carminibusq; meis.
Haud ista aspiciens longum mirare uiator/
Mutantur mores/& studia atq; homines.

Verius aut dicam si uis? nunc omnia Romæ
Peruertuntur: & hic non mihi durat honos.

¶ Ad Pasquillum.

Pasquule pasquille placeant pasquillule pasque
Carmina si dederim tatapatata tibi.
Quid me derides? quid dicis tatapatata?
Dicere debueras magne poeta mihi.
Orphea nonne uides plectro fidibusq; beatum?
Iam uideo: & tamen es tatapatata mihi.

¶ Pasquillus.

O utinam natura parens e marmore cunctos
Fecisset: quoniam quisq; poeta foret.

¶ Pasquillus ad Vates.

Quæ data si tabulis scribantur carmina uates/
Nil erit, in quo me coritius superet.

¶ Ad Pasquillum.

Ne facias oro cornix ut garrula fecit.
Qui uolucrum regnum posse tenere putans/
Se ornauit uariis pennis ut pulchrior esset.
Sic ibat passim cum grauitate sua.
Ast auium cętus postq̃ conuenerat una.
Cęperunt pennam tollere queq; suam.
Restitit in plumis cornix. te uestibus ornas.
Sed multum uereor ne cadat illud idem.

FINIS.